

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • GULÁŠ • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY • HOVORY S HEROTEM
SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • KOMIKS • ÚHLY POHLEDU • DÝMEM • DŮKAZY • RECENZE • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Rozhovor s Tomíkem Novotným: Na bázi igelitu

Jeden z mála bezkonfliktních lidí (přesto stabilně šikonován VB a StB) – Tomík Novotný, narozen 8. čeruna 1970 v krkonošském Žaclěří. Veselý požitkář, bydlící v roubence ve Velenicích u České Lípy. Všestranný umělec, výtvarník a muzikant. Od šestnácti let hrál v kapelách Katr, Chlapecká 5, Leintuch a v dalších, dnes je frontmanem kapely Játra Revival.

Voni se k sobě tulej tulej... Tomík Novotný a Viktor Hait.

Jak tak tady u tebe sedím a koukám kolem sebe, seš velice pracovitej a všemožně kulturně vytříženej člověk. Prozrad čtenářům samizdatovýbo plátku Uši a Vítr, co tě přivedlo k tomu žít a tvořit v malebný roubence ve Wellnitz na Českolipsku tímto svobodomyšlným až takřka bobémským způsobem života.

Jak bych ti to tak-ňák stručně popsal. My jsme tady od roku 2011. Muselo se udělat spousta práce, aby se tady dalo ňák bydlet a žít. Když to děláš pro sebe, tak si to přizpůsobuješ k obrazu svému aby ses tady cejtil v pohodě. A když máš k sobě ženu jako je Jaňulka (Kravička), tak to jde tak-ňák skoro samo. To, že maluju a dělám muziku, už ke mně prostě patří odjakživa. Zkusil jsem žít tak, jak se říká normálně, ale mně moc neseď. Já už jsem taková nátura, když něco dělám, musí to bejt prostě jinak než obvykle. A s tím bohémstvím bych to neviděl tak horký. 53 let to děláš tak, abys to měl podle svýho, ale stejně děláš určitý ústupky, aby to šlo aspoň nějak.

Pokračování na straně 2

Mira Tlach II.

Vedle zmíněné Svíce máš prsty i v dalších akcích, které nějakým způsobem pořádáš, spolupřádáš a s postupujícími léty jistě mnohokrát konstatuješ, že tohle bylo naposled a jak se na tu nevděčnou práci můžeš vysrat. Co je ten motor, co tě stále žene kupředu? Že jsi přecejenom nezastýdl, furt hraješ a furt pořádáš a furt vyrábíš nástroje a v leccem se vrtáš, že jsi furt v poklusu a nic z těch věcí jsi nevzdal jako mnoho jiných, kteří svoje projekty a nápady vzdali, protože se nestali slavnými, jak předpokládali, nebo jim jejich počmání nedávalo smysl. Co tobě smysl dává? Jaktó, že ty to máš jinak? Ocituji našeho společného přítele J. E. Friče „je potřeba jet dopředu“. Jak je to s tebou? Tak Erik to vystihl přesně. Já bych řekl – něco dělat musíš. Ale Erikova formulace je o dost hezcí. Teď si už, jak jsem říkal, vybírám, do čeho se pustit adočehone. Už totřvalomocdlouho, kdy jsem šel z jednoho „projektu“ do druhého. Nebo jsem měl rozdělané tři věci současně.

Pokračování na straně 4

Do všech těch jejich věčných lovišť

Jasně, vše co děláš, děláš s láskou a k obrazu svému jakoby pro sebe. Ale stejně to děláš i pro přátele, aby se tu cítili dobře. Požemkem ti protéká potok, u kterého pořádáš festivaly. Jak vůbec vzniknul nápad se pustit do tohoto organizačně již složitějšího projektu.

Určitý akcičky jsem dělal už dávno předtím, takže to zase vyplývá z téj mojí povahy. Tady to ale bylo i tím, že jsme se s Jaňulkou vzali a udělali jsme pro pár známých (asi 100) oslavu a k tomu jsme pozvali kapely našemu srdci nejbližší. Chlapeckou 5, ve kterýj jsem tenkrát působil jako zpěvák, pak to byli naši milovaní NEVIDIM a Los Chuperos. No a na tom jsme pak začli dělat každoroční oslavy týdletý nádherný svatby. Následně jsme ještě s Jaňulkou a Englandem založili seskupení LEINTUCH?!? A bylo! Na týdle akce zveme většinou kapely našich přátel. Děláme to postaru, takzvané na koleni a po svým.

Koncert Játra Revival. Foto archiv T.N.

Kdo a nebo co tě vedlo k „muzicťrování“ a v kolika kapelách ses angažoval?

Já jsem z takový hudební čundrvandr rodiny. Máma hrála na balalajku v nákyj orchestru se samých balalajek a tatík, to je samorostlej vandrák, kterej když mu dali do ruky nástroj, tak na něj do tří dnů uměl zahrát písničku. Dokonce ještě teď ve svých 81 letech hraje v country kapele Fous na mandolínu a to je prej, jak říká on, hluchej jak poleno. No a mě to taky nák-tak poblouznilo. Nejprve takový ty vodrhovačky, na kterýs balil holky, pak už ty od Kryla a ty hospodský, a když mi jeden známej rozbil kotoučák a dal mi za něj sólovku, bylo vymalováno. Do toho ten nádhernej Punk a už to se mnou frčelo. První kapela byla Katr, to bylo někdy v 1987–1988, to byl pokus o thrash metal. V té době sem za půl vejplaty koupil 1. basovku Jolanu a začal na to brnkat. Pak byla revoluce, a tak se ten svět posunul trochu jinam a já si myslel, že můžu žít tím všedním životem, tak sem dělal v kultúře hovno. Někdy v roce 2000 mě Olda Minka vzal mezi Ándroše a bylo to! Začal jsem s nima jezdit (Old Minka Bandem) jako řidič a donašeč piv při hraní. Pak sem se rozvedl s 1. ženou a byl jsem zase v tom svojem a s kámošem Englandem z Trutnova jsme (po zavraždění F. Sahuly) založili Chlapeckou 5. Hráli jsme výhradně Frantovy skladby. Po týdle kapele to byl Leintuch?!? To byl spíš takovej Underground s převlekama a naposled, a to je to, na co se mě budeš asi ptát nejvíc, a to jsou JÁTRA REVIVAL.

To víš že jo, vždyť rozhovor s tebou měl být na téma Tomík Novotnejch, frontman kapely JÁTRA REVIVAL. Tak hned na co se voptám a co určitě každýho bude zajímat, je zrod dnes už celkem často vystupující na nejen undergroundovejch akcích hudební formace JÁTRA REVIVAL.

S kapelou před kapelním vozem. Foto archiv T.N.

No asi takhle! Ve Sloupu v Čechách se zakládala skupina Zelený Maso a ti sháněli basáka a někde se domákli, že hraju na basu. Oslovili mě a já to šel zkusit, protože jsem na ni dlouho nehrál. Já teda původně taky myslel, že to je něco pacifistickýho, ale vono hovno, normálně zkažený zelený maso. Taky to tak dopadlo. Musel jsem z toho po pár zkouškách a jednom nedovystoupení odejít. S téma některějma se to prostě nedalo dělat. Rozpadlo se to a zůstali z toho Koulík (bubny) a Školník (kytara). Motal se tam taky takovej jeden bezrukej týpek a říkal, že hraje na pozoun, a to byl Didi. Přemluvili mě, že založej něco jinýho, že to bude o něčem úplně jiným než ta blamáž předtím, a tak jsem to zkusil znovu, no a to byla paráda. Hned to sedlo. Úplně to šlo samo. Měli jsme tam mít původně ještě flétnistku, ale to byla konzervatoristka a vůbec se nám do těch našich disharmonií a přepatlanců nemohla trefit. Tak se na to vykvajzla. A vlastně ten název je od ní, protože se to původně jmenovalo jenom JÁTRA a když odcházela řekla „Já tady končím a vy si můžete říkat třeba JÁTRA REVIVAL“, a tak jsme to tak nechali. Tak to by tak nák zkráceně bylo.

Takže jste nakonec zůstali jako čtyřčlenná kapela. Mohl bys čtenáře trochu detailně obeznámit a třeba i něco prozradit na ostatní členy souboru.

Jo! Tak to je a myslím si, že to ve čtyřech dobře šlape (kytara, bicí, basa, pozoun). Hodně nám pomohlo vydání CD „Na Bázi Igelitu“ (Guerilla Records, obal dělal Pavel Kraus), a pokřtění tohodle CD u Skaláka na mlejné. Tys byl vlastně taky jeden z kmotrů. Tím se o nás dozvědělo dost lidí po celý republice a dokonce i na Slovensku, Německu a v daleký Kanadě. Teď si malinko vohřejvám polívčičku, ale je to prostě tak. Co se tejká kluků v kapele, tak je každěj takovej sám sebou. Každěj do toho vnese svůj kousek a vono to funguje. Hrajem prostě takovej náš Underground.

Játra Revival pod jižanskou ulajkou v Galerii U Kozy.

Je to i tím, že každěj jsme jinak starej a máme jinou náтуру. Školníkovej je letos 71 roků a má za sebou léééeta všelijakejch zkušeností. Jak on říká, má to na dvacetiletky. 20 let básnil, 20 let maloval, 20 let sochařil a teď začíná druhou desetiletku poslední dvacítky, (jak říká on), muzicťrováním. Dokonce byl i hercem ve filmech Honzy Nevoleho. Většina textů pochází z doby, kdy hrál, v mládí, v kostelích při kázáních. Je taky jedinej z nás věřící. Další je tam Koulík nebo taky Kulan – Nadšenej bubeník. Ten je z nás nejmladší. Nedávno oslavil 40 let. Ten do toho vnáší mladistvou sílu a urputnost, a co se tejká nákejch vyšších sfér, dělá do Jógy a všelijakejch těch „Brahmáententismů“. No a Didouš...

bezvěrec? To je, prostě, nezadržitelnej živel. No prostě člověk, bez kterýho by ty JÁTRA REVIVAL nehrály Ándroš. Jeho hra na pozoun je úchvatná, a to má jen jednu ruku. On tomu dává tím svojím přístupem tu undergroundovou šťávu. Co se tejká mě, tak o tom už jsme mluvili dost. Hele Viktore, myslím, že jsme toho už napovídali dost, tak ještě jednu poslední věc. Chci poděkovat Tobě za to, žes sis na nás vzpomněl a pustil ses do tohodle novinaření a čtenářům za přízeň na koncertech. Jo a pěkný počteničko. DÍKAS. PS: Všem kámošům a kámoškám, co si nás už nemůžou poslechnout na tomhle světě posíláme (JÁTRA REVIVAL) do VŠECH TĚCH JEJICH VĚČNÝCH LOVIŠŤ po-

zdrav, že „VŠECHO JE NA BÁZI IGELITU“.

Já ti taky Tomíku děkuju za příjemný posezení a za rozhovor, kterej snad splní svůj účel a dostane vás Játra Revival do většího povědomí, protože za to, co děláte, si to (alespoň za mě) zasloužíte. A snad bych moh na závěr na tebe ještě prozradit, že jsi výtvarně nadaněj a prezentuješ se nejenom na různých výstavách, ale že jsi ilustroval i jednu z mejch knih (Proč nemůžou kočky pálit kalvádos) včetně vobálky. Takže konec povídání a všem čtenářům Uši a Vítř přejú záživný počtení a podle motta Játra Revival „Všechno je na bázi igelitu“.

*otázky Viktor Hait
Velenice 19. února 2024*

Dráždivý Festival spodních proudů

Zá úplný počátek lze považovat festival Mlýn, který poněkud paradoxně byl pořádán Brňáky na mlýně Radouňka v Jindřichově Hradci. Tento navázal na nespoutané večírky pořádané v kinopivárně v Brně–Přízřenicích, později v klubu Boomerang (později Boro) a to asi od roku 2000. Posledními počiny navazujícími na tradici open-air festivalu Spodních proudů byl festival v Kutinách v roce 2005. Co se týče klubovek, tak asi poslední večer se uskutečnil v brněnském klubu za pracákem o rok později. K původnímu názvu jsme se vrátili až v roce 2015, kdy proběhl večer v brněnském klubu Brooklyn. Název Spodní proudy spojil s těmito akcemi poprvé s největší pravděpodobností Kořoust z Kapely Soboly, což byla svého času stálice na prknech, co neznamenaají ani prd. Kořoust v kapele bubnoval, založil dodnes vycházející maloformátovou revue DNO a především dal vzniknout názvu Spodní proudy, resp. jeho spojením s undergroundovými veselicemi, které jsme pořádali. A nejenom to. Spodní proudy byly všude a všechno. Akce byly večery Spodních proudů, DNO bylo časopis Spodních proudů. Bylo to chytlavé, dráždivé, úspěšné, veselé a snad je dodnes. Kořoust sice dlouho nebyl viděn a slyšen, ale pokud se neupil, je možné, že ho někde potkáte, tak mu vyřičte, že to slovní spojení se mu sakra povedlo a užíváme ho dodnes.

Pátek 22. 3. 2024
motoklub Unleaded Coffee
Brno, hybešova 46

Kapely:
PERMON BALET SUPERSTAR
Alternative-rock / Třebíč
JÍŘÍKOVO VIDĚNÍ
elektrocioc-rock / Praha
AŤ SE SNAŽÍ ONA
alternative-indie / Brno

Experimentální film:
BALCH/BURROUGHS/GYSIN:
GHOST AT NO.9

Křest knihy:
MÁJA ČMELÍKOVÁ
Pro Šimona

Traumerův sloupek: Latrina

Odhodil nedopalek cigarety na zem a zašlápl ho levou botou. Situace v zoologické zahradě se mu zdála být znepokojivá. Slon Vasja byl vyložený dobytek a opičák nechutný šprýmař. Jenže to vše

nebylo to, co ho nyní šířilo úplně nejmíc v jeho alkoholem otupených mozkových závitech. Těch otlučených ozubených kolečkách, která do sebe docela stěžej zaskakovala a nebyla tak schopna vytvářet souvislé myšlenkové pochody. Bylo to týden poté, co na jeho dvorku spadla dřevěná latrina,

kteou zbudoval jeden z jeho moudrých předků již někdy v hluboké minulosti, možná i v dobách dávno před Kristem. Z recyklovaného materiálu v podobě shnilých prken, která objevil na nedaleké skládce si svépomocí stloukl novou, aby tak mohl dále plnit podzemní uložistiš bioodpadu, ze kterého možná v jedněch z budoucích třetihor opakujících se v pravidelných intervalech miliard let vznikne rozsáhlé nalezištie zlata, stříbra, ropy nebo něčeho úplně jiného nebo podobného, snad i víc vzácného, cenného.

Teď seděl v té latrině a díval se malým průřezem ve dveřích na zmatečně pobíhající slepice, mávající křídly a snažící se vzletnout. Letové inženýrky z nich nikdy nebudou, ani řádové letušky, na to na sobě mají až příliš peří. Zapálil si další cigaretu. Odkášlal si a poškrábal na zátylku. Nelíbil se mu deště dopadající na nedlážděný dvůr a na drobná tělčka slepic. Dnes byl nepěkný den, teskná a blátivo.

Hildu poznal před třemi týdny na taneční zábavě v sousední vesnici. Nebyla to žádná krasavice, a i některé z jeho slepic se zdály být většími modelkami než ona, ale ženské práce zvládala s vervou i noblesou přímo skvěle. Na co sáhla, to tvrdlo, ejakulovalo, měklo. Nemohl proti ní říct žádného křivého slova do té doby, než zmizela. A nezmizela sama, mrcha jedna, spolu s ní zmizelo neznámo kam i veškeré vybavení jeho bytu a také spadla latrina na dvoře. V tuto chvíli se nabízí i myšlenka, že

tato latrina spadnuvší během Hildegardina zmizení nespada jen tak sama od sebe. To už se ovšem Nestor sotva kdy dozví. Její hledání by mu zabralo celý zbytek jeho života a prodloužilo by se možná i do několika dalších, příštích. Vyšel z latríny na dvůr a odhodil dohasínající nedopalek. Tentokrát ho nezašlápl, kapky deště se o něj postarají samy.

Prázdný byt vypadal opravdu surrealisticky. Trochu více děsivěji pro slabší povahy. Několik desítek šedých myší se procházelo po dřevěných podlahách prázdných místností. Zruční pavouci splétali své síť všude tam, kde se jen dalo. Nestor prošel kolem těchto svých podnájemníků a sedl si na prosezenou židli postavenou pod rozžatou žárovkou, zatočenou v naprasklé objímce, visící na drátě z plesnivějícího stropu. Zuby si otevřel lahvové pivo a poté co vyplivl zátku do jednoho z rohů pokoje, jej celé dal na dva hly, a ještě několikrát to opakoval s dalšími ležáky. Pevný provaz si zakoupil v domácích potřebách. Slečna, která mu ho prodávala se mile usmívala a snažila se s ním flirtovat. Neměl o ni zájem. V myšlenkách byl stále uvězněn někde, neznámo kde se svojí zručnou Hildou. Starou rezavou skobu později zatluče do trámu na půdě. Židli, na které teď sedí, si pravděpodobně vezme s sebou a až se zvolna zhoupne a jeho nohy se více přiblíží zemi, něžně políbí čelo své milované. Bude to malý krůček pro něj, ale velký krok pro Vás, moji drazí čtenáři při cestě za dalším sloupkem Hermána Traumera v tomto časopise, jediném, který je ochoten publikovat jeho romantické příspěvky.

I. K.

Ears&Wind Records digitalizuje

Vydavatelství Ears&Wind Records funguje na ryze undergroundovém principu. Nahrávky, které vydáváme, nejsou financovány z dotací, tituly, na nichž se podílíme, vznikají samizdatovými aktivitami. Zatímco jiní se tváří jako nezávislá, mnohdy dokonce undergroundová vydavatelství, my jím skutečně jsme a termínu underground neužíváme jako obchodní značky, ale jako niterného, osobního náhledu na život. Přestože tituly, které vydáváme, vznikají na koleně, jejich zpracování je profesionální. Spolupracujeme s najsadnějším domácím undergroundovým labelem Klikotoč a rovněž s vydavatelstvími Šot a Anne. Máme tak přístup do archivů sahajících až do počátku let sedmdesátých...

První fyzický nosič jsme vydali někdy v roce 2002 a šlo o sampler z festivalu Krákor, byl pálený v domácí palírně, cédečka polepovaná papírovými etiketami atd. atd. Jmenoval se Skřítky traktorů a nedochoval se. Pak to již bylo jenom lepší.

Volně přeloženo nemusí Ears&Wind znamenat pouze Uši a Vitr, ale rovněž v poli se klasy klátící. Název byl inspirován snem básníka Jaroslava Erika Friče, v němž se stal majitelem vydavatelství vinylových desek. Vydavatelství neslo název Ears&Wind Records – v poli klasy se klátící, což trefně vystihuje pozici vydavatelství, vydavatelů i vydávaných...

Vydavatelství Ears&Wind Records přechází na digitální plattformu. Milujeme fyzické nosiče, pěkně vyvedené fetiše, na nichž jsme si vždy dali velice záležet. Nicméně doba si žádá posun k datům, a tak jsme se rozhodli pro postupné zpřístupňování archivu desek vyšlých pod našimi křídly. Většina je již dnes k poslechu na rádiu Dráták, nicméně v připravovaném kroku budou desky ke stažení a poslechu jako komplety, a to včetně dochovaných tiskovin. Na fyzické nosiče jsme jistě nezaněvřeli a jistě jich ještě řadu vydáme, sami však zatím neznáme odpověď na otázku, v jakém to bude formátu a v jaké vůbec podobě. Okruh posluchačů závadné a velice alternativní muziky byl vždy minoritou, soumrak formátu lisovaného CD je tedy čím dál více ekonomickou sebevraždou a formát CD-r pro změnu po několika letech rád mizí z disku. Doba tedy dává vzniknout Ears&Wind Digital. Přístup k deskám nebude nijak omezen věkem, bonitou, pohlavím, orientací, vyznáním. Na libovůli posluchače ponecháváme bříme, zda přispěje na provoz labelu dobrovolným příspěvkem.

Archiv desek Ears&Wind Records najdete na:
www.spodniproudy.cz

Uši a Vitr

3+ Sokolive	5 kilo ubrusu Live 2013	Abbe Bremond Ens. Podoby srnich stop	Balet ČS rozhlasu Kam kráčiš malická	Ťovajz & spol. Hořící berdej	Čočka Jako lusk
Ginnungagap Jsem životu děvku	Herman Traumer Není cesty zpátky	Hrozně Už není čas	Já jsem poznal U nás na hřbitově	Jan Lamram Zařikávání	Josef Klič Gr.part.Sonnyho H.
Josef Klič Kniha Job	Kolben-Kavlik Žití strůjce	v/a Lenniada 1985	3+ ep	Abbe Bremond Ens. Kocourový sny...	Balet ČS rozhlasu Taký tak vypadal
Tiché lodi Časy vody	Česnekový hlavy Jména Česneku	DG307 Veřejná zkouška	Havárna Oda na piču	Hokr Zahřáté brzdy opt.	Hynkovy zámky S tváří měsíce v..
Jan Lamram Moje poslední noci	v/a Jankova svatba 1986	květoslav dolejší KD0103	Josef Klič Žalmy...	M.Kubin&T.Vtipil Live Brno 2006	Memorial Deutsch
Memorial Okolo slov	Mongolovy měst.sady Černou tě omotám...	Nedělní lidé Hnětetěto	Nicmoc Kvintet Nic moc nečekejte...	Oliverova dálka Smíření	Lambrechtův psych. věk v němž nemoc...
San Francisco Live Hrubšice 2005	Sounds of Occupation The Same River Twice	Společení hlupců Sudetenmusic	Strange Islands Animal on Run	The Rozladěn Svět je medvídek Pú	Tvar bez formy
V.Holomek vs ká Tempori/AP 2004-05	Záviš K tomu nic	Záviš U prdele	Žen Nafuknuté	Metalurg ...a mozek můj	Mongolovy m. sady Samochvála...
Stará dobrá ruční p. Its Only Pop	Terra Ignota Hlidám si vzdech	Tohorobův Lipet Gr. Vždyť přeče každá...	Tyršova společnost Archiv 1989-1993	Vladimír Smutný Z nejhoršho jsme...	Záva a Pepa Naživo za pivo
					Záva a Pepa Naživo za pivo

ROZEBRANÁ CD ELEKTRONICKY NA: SPODNIPROUDY.CZ FETIŠE K MÁNÍ NA: DREVENACIKADA.CZ
DIGITAL EARS & WIND RECORDS

Mikyho zápisník: Stařec

Ticho nemocničního pokoje. Ležím na lůžku. Všude cítím pach dezinfekce. Snažím se usnout. Srpnovou noc ozařují blesky. Leje jak z konve. Počítám vteřiny, kolik času uběhne mezi zahřměním a bleskem. Mlhavá hranice bdění, na dně propasti zapomnění stíny minulosti. Téměř se propadám do hlubokého spánku, když mě probouzí zvuk ozvěny. Je to volání minulých prožitků, které přihnala bouře. Cestuji v myslí proti proudu času.

Na balvanu u lesní cesty sedí starý muž. Balí si do papírku cigaretu stejným způsobem, jak to dělávám já. Stařec má šedivé vlasy i vousy, obličej vrásčitý jak kůra starého stromu. V jeho očích plápolají plamínky šibalství. Ošoupané džíny, kožené boty a černé seprané triko. Vedle sebe položenou mošnu a poutnickou hůl. Gestem naznačuje, ať si přisednu na balvan vedle něho. Podává mi cigáro. Mlčky šlukujeme. Pak rukou ukáže za sebe.

„Vzpomínáš? Pamatuješ?“ povídá prokouřeným chraplavým hlasem. „Jo, vzpomínám“, přede mnou defilují obrazy událostí, místa, krajiny a postavy. Ocítám se v době, kdy doznávala éra hippies a my k nim stále vzhlíželi. Tehdy jsme se spolužáky chtěli být populární díky své programové nepopularitě. Vůbec nepochybovali, že mládí je výhra! Čaje a diskotéky nás nelákaly, scházela se tam tesilová verbež, zněly častušky a popíkové sracky. Nosili jsme plátáky do zvonu nebo džiny a přes ně volně plandavé košile. Holky zase džínové sukne nad kolena nebo batikované šaty. Obklopovala, obkličovala nás paneláková šedá a uniformita reálného socialismu.

Objevovali jsme úžasný svět knih. Četli Kerouaca a chtěli volně cestovat, toulat se, nebýt omezeni ostnatým drátem. Každý pátek nás zastihl „on the road“. Do kapsy „dobyčák“, tak se říkalo občanskému průkazu, většinou s natrženou 15. stránkou jako nesouhlas s XV. sjezdem strany. Stopem nebo vlakem dát sbohem městu. Směr slet podivných ptáků, cesta do našich sobot a nedělí. Tam v lesích u ohýnku jsme zpívali tklivé písně o dalekých cestách a zhrzených láskách.

Dým ohně, vůně smůly rázem přebily protivný odér nemocnice. Vnímám tóny těch písní a v ústech cítím chuť čaje ze smrkových větviček. Snažím se vytěsnit bolest a strádání šťastnými chvílemi a událostmi.

Tenkrát jsme chtěli být neobnošení, neotřelí, originální, sví, volní a svobodní. Vedli o tom večer u ohně dlouhé debaty. Někdy nad ránem nám docházela slova a argumenty, nevěděli jsme, co sami se sebou. Chtěli jsme se odlišovat od bolševické stádnosti. Na protest nosili dlouhé vlasy, smáli se lidem, co na víkend jezdili na chatu nebo chalupu. Přitom v podstatě byli jako oni. V lese jsme si postavili srub. Radost trvala krátce. Policajti ho vyhodili do povětří. Zůstali jsme bezmocní, bezradní, ale nezlomení, pořádku přesvědčení, že mládí je výhra. Po návratu ze sletu bláznivejších ptáků, z našich sobot a nedělí, večer na tranzistorech ladili Svobodnou Evropu nebo Hlas Ameriky, abychom byli v obraze o světě kolem nás. Navzdory heslu „Mládí je výhra“, chodili do hospod na pivo, abychom vypadali dospěle. Nevěřili jsme vůbec nikomu, komu bylo přes třicet.

Smáli se Mladáku, tetě Sally a jiným blábolům. V novinách psali tendence jen jednou barvou a nedalo se to číst. Žádné hodnotné knihy nevycházely. Všichni toužili mít ve své knihovně „modrou knížku“. Psali jsme vlastní naivní texty básní a písní. Vydávali samizdatové časopisy a pak za to dostávali předvolání. Chtěli jsme žít na plné pecky, v euforii, bez zastávky. Byli někdy nudní, jindy hluční, ale neopotřebovaní, neshrbení. Každý si budoval a stavěl svůj vlastní obranný

hrad. Do toho hradu na nás nikdo nemohl, nikdo si nic nedovolil, protože jsme ho tam nepustili. Někdy, abychom otevřeli, zabušili na bránu pendrekem...

Stařec se usmívá a moudře pokyvuje hlavou jako by četl moje myšlenky.

Bouře ustala. V pokoji se rozhostilo skličující ticho. Hodina mezi psem a vlkem se táhne jak žvýkačka na podrážce boty. Přichází na mě drímota, když zjistím, že u mého lůžka někdo sedí na židli. Ano, je to on, ten podivný Stařec! Mluvíme spolu potichu, jako by se v okolní temnotě skrývala nějaká neviditelná bytost, co by nás mohla slyšet.

„Víš, že krásné věci přestanou být příjemné, když zplesnivějí nostalgii a smutkem?“ zeptal se mě šeptem.

„Jak se tomu mám bránit?“ chtěl jsem vědět.

„Co máš v plánu, až tě propustí z nemocnice domů? Co hodláš dělat o víkendech? Budeš sedět v obýváku v křesle se sklenkou portského u televize? Mám pro tebe návrh.“

„Pojd!“ Stařec vstal z balvanu. Podá mi ruku. Chytnu se jí, cítím ten hmatový vjem. Připadám si jako malý chlapec z dob, kdy mě táta brávil na dobrodružné výpravy po okolních lesích. Stoupáme po cestě vzhůru do kopce.

„Chceš vědět, kam tě zavede tahle cesta?“ zeptal se.

„Rád, určitě, tohle chci znát!“

„Já ti to tedy prozradím, ale musíš mi něco dát,“ nabízí Stařec.

„Ale já nic nemám!“ namítám.

„Máš, ani o tom nevíš.“

„Co?“ ptám se udiveně.

„Poklad!“

„Jaký poklad?“ říkám rozhořčeně. „Vždyť jsem chudý jak ta kostelní myš. Mám akorát tak na nájem a jídlo! A žádný tajný konto ani zlatý cihly nevlastním!“

„Tak bereš? Chceš to vědět?“ Stařec mlčí a čeká na mou odpověď. Kývnu hlavou na souhlas, i když o žádném pokladu nevím.

„Musíš jít dál, pořád dál“ ukázal rukou před sebe, „neohlížet se nazpět!“

„Dobře, ale co ten poklad?“

„Však se nějak vyrovnáme, nedělej si z toho hlavu,“ odbyde mě Stařec. Je tu pátek. Mám na sobě džíny, černé triko a na zádech bágl, dálku v očích a odhodlání hledat soutok nebe s dlouhým stínem lesa. Utloukám verše sčítáním patníků, vlčích máků a kopretin. Opět „on the road“! Vím, že vás potkám, kamarády z dřívějška, podivné ptáky. Jen vlasy budeme mít o něco kratší, trochu šedivé a možná vůbec žádné. Ale to nevadí!

„Vem kytaru, starý brachu, hrábní měkce do strun a hraj..., tu naši, tu co tenkrát, když jsme spolu s mraky táhli tím krajem,“ říkám dojatě. V kruhu u ohně sedí staří pardi. Stařec hraje na kytaru a zpívá svým prokouřeným chraplákem. Zní staré songy a hvězdy budou blednout, až z nich ráno začne upíjet den.

„Jak je to s tím pokladem, rád bych ti ho věnoval, ale já fakt nic nemám,“ říkám Starci.

„Už ti ho moc nezbyvá, tak na dno mé tulácké mošny, všechno jsi zofroval.“

„Pořád nevím, o co se jedná, nevím o žádném bohatství nebo pokladu co bych vlastnil,“ odpovídám mu.

„Vzpomínáš, jak jsi zpíval“... až mládí čas opustí nás...“, tak to je ten poklad, tvé mládí!“

Ráno si čistím nad umyvadlem zuby. Když dobře dopadne dnešní vizi, pustí mě z nemocnice domů. Pohlédnu do zrcadla. Z něho na mě civí tvář Starce.

„Kdo jsi?“ ptám se ho.

„Tvé stáří!“

Miky Marusjak

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

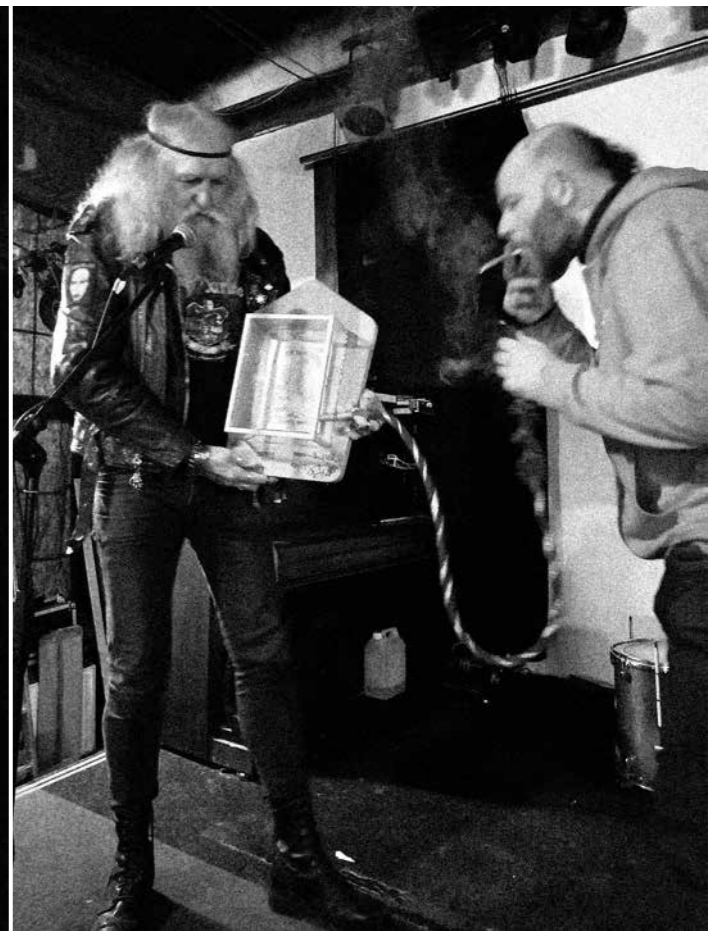
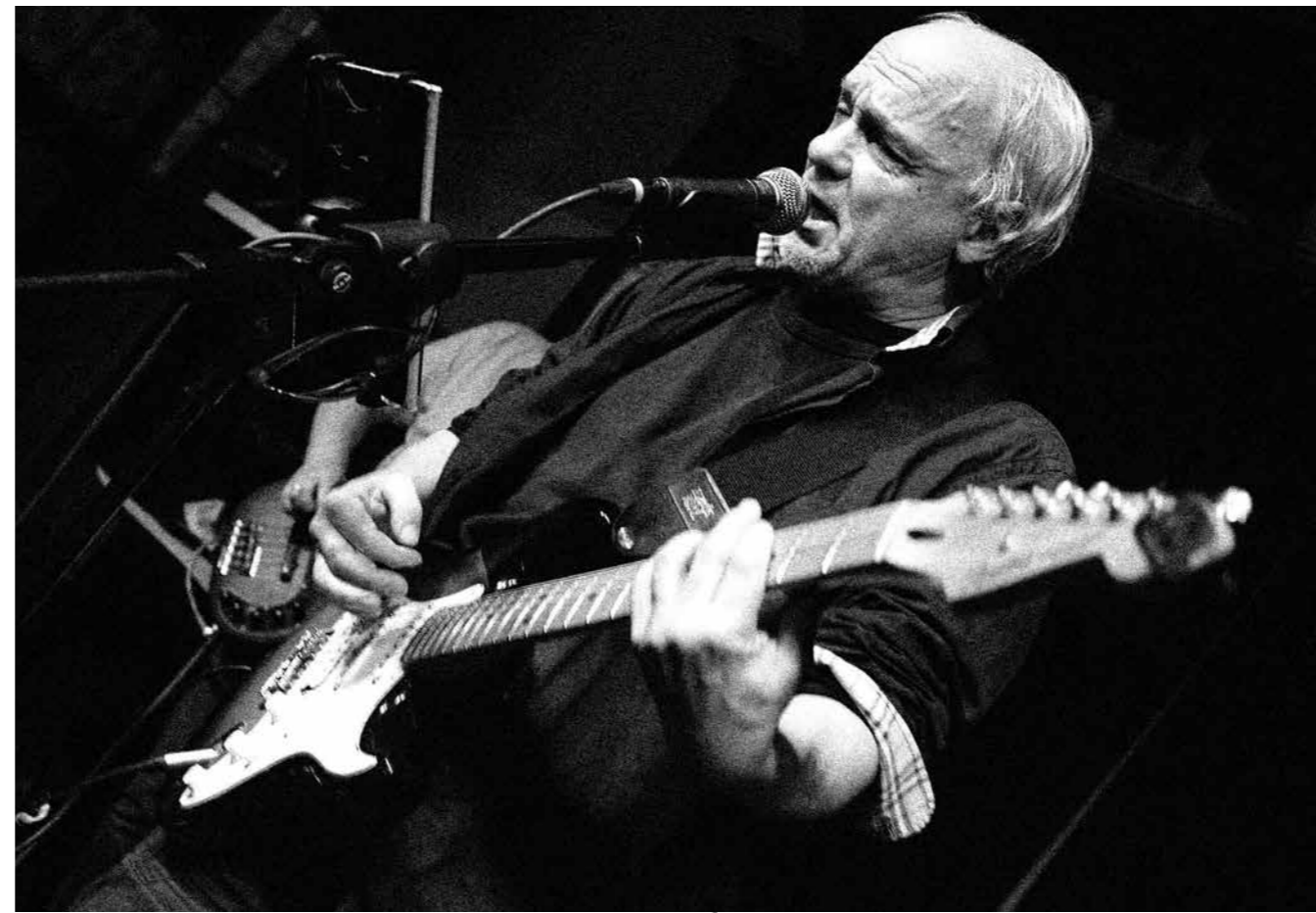
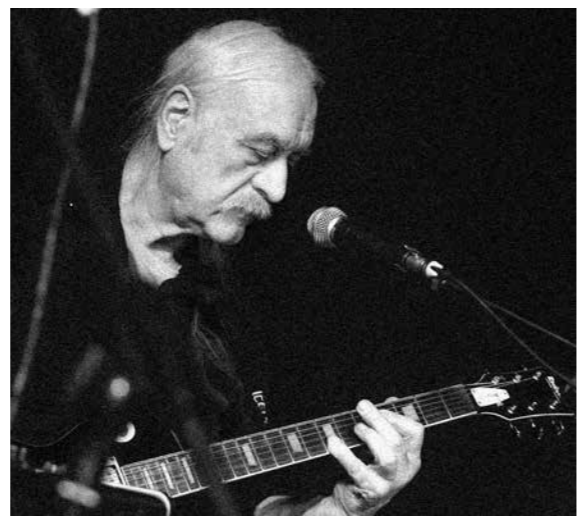
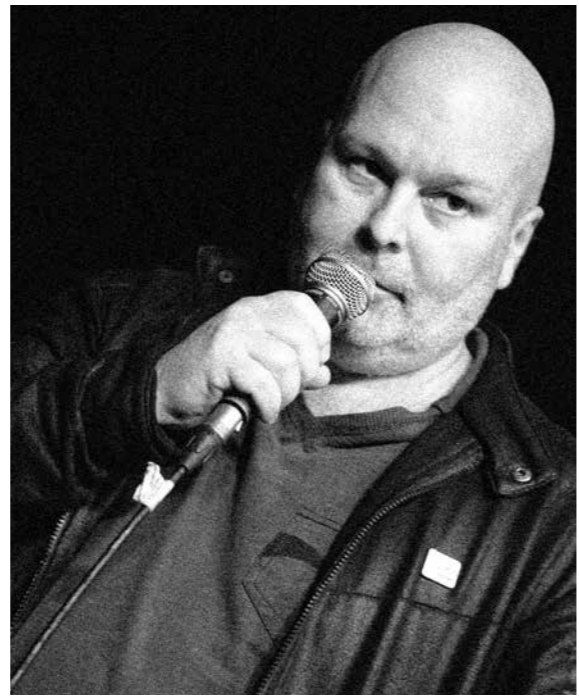
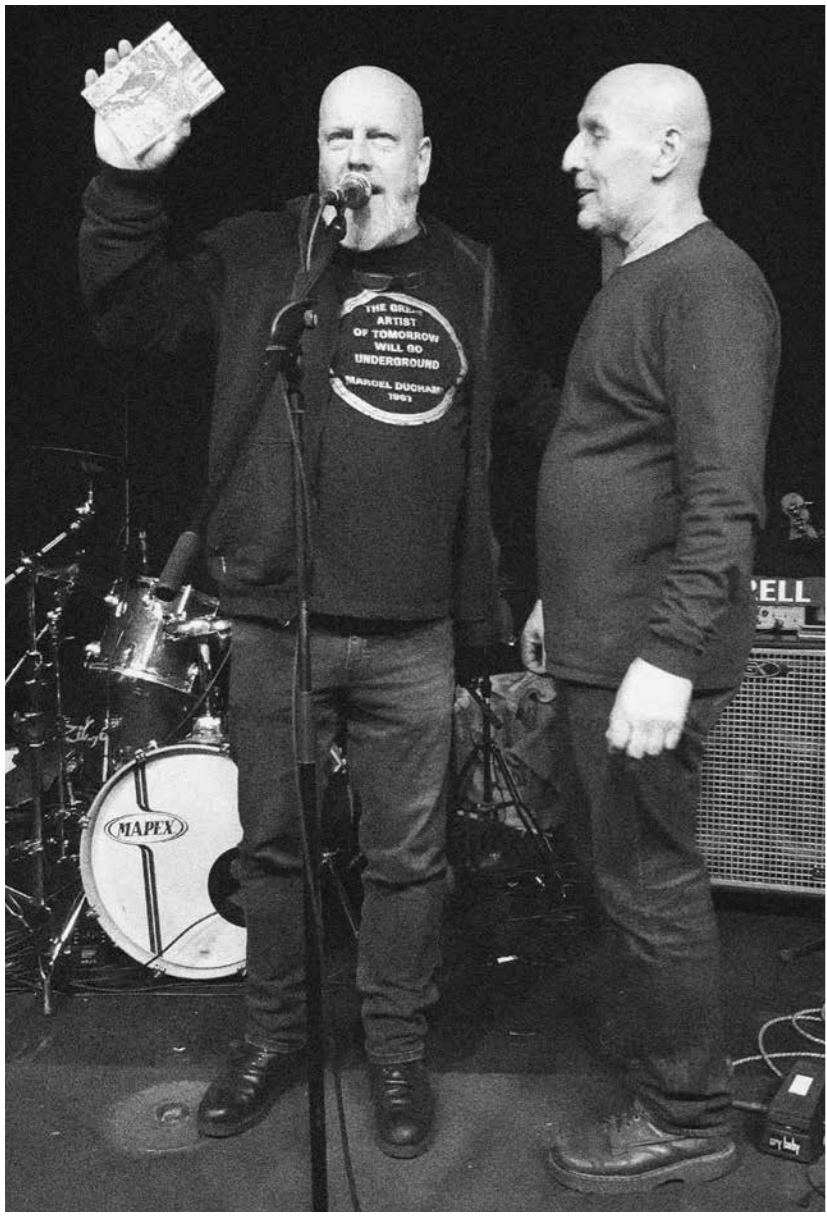
Pokračování příště...

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Úhly pohledu: Staré kapely – staré lásky – původní Mňága

Ten moment v životě hudebního fanouška, kdy se dá dohromady dávná legenda, je krásný. Zažil jsem ho mnohokrát. Poprvé, když se po letech na pár koncertů dala dohromady kapela Sluníčko s úžasnou Lenkou Dusilovou. Od té doby jsem slyšel například znovu Dunaj, Alice in Chains s novým zpěvákem, nebo kompletně přehrané rané album Květů v původní sestavě.

Tento sloupek je však o Mňáze a Žďorpu – mé celoživotní lásce. Mňága byla také můj první koncert v pubertě (15 let) bez rodičů, který zahájil moje celoživotní obřazení koncertů českých i zahraničních kapel.

Když mě tedy Geňa (Honza B.) upozornil, že v Brně bude hrát první kapela Petra Fialy Slepé střevo, zpozorněl jsem. Do Brna jsem se tehdy nedostal, ale naštěstí pánové vyrazili i do Prahy.

Na koncert se mnou šla i moje přítelkyně a já jsem vlastně nevěděl, zda z toho mám mít radost. Zda jsem neměl jít sám. Věděl jsem totiž, že se jí to asi nebude líbit, ale nakonec jsem prostě doufal, že to nějak dá. A ona to skutečně nějak dala, i když se jí to skutečně nelíbilo. Asi mě má ráda...

A jak se to líbilo mně? Inu líbilo i nelíbilo. Asi jsem trochu doufal, že to pánové skutečně udělají lehce melodičtější. Zvuk Slepého střeva mi připomíná Plastiky s Fialovými texty. Hodně disharmonické. Fiala si také užíval to, že nemusí nic řešit a nezpíval, jen hrál na kytaru. „Zazpíval“

(zakřičel) snad jeden refrén, jinak to nechal čistě na původních zpěvácích, což jsou Ivo Chmelař a Broňa Volfová (ta nebyla stálým členem). A oba neumějí zpívat, což má své kouzlo, ale Fialův melodický hlas (který paradoxně také není žádný velký zpěvák) chyběl. Co dnes řekne posluchačovi píseň Aktuality složená z výkřiků blebleble? Dnes zní nadávání na televizní zprávy banálně a nudně, ale v roce 1983–89 to muselo být velmi odvážné. Navíc kapela píseň uvedla původní znělkou televizních zpráv z dané doby, což je věc, která zase funguje, jen pokud tu znělku znáte. Když kapela v písni Šachy křičí „Chceš mě? Chci tě?“, nemá to tu vyzelovanou rytmickou strukturu Mňágy. Chybí kouzelný refrén: „Prej pořád nic, to, na co čekáš, je dávno pryč...“ Ale je to asi dobře. Ten refrén z toho dělá popík a Slepé střevo prostě nejsou popík.

Kapela, jelikož často nemohla koncertovat, vystřídala mnoho názvů: Happyend!, Rytmická mládež atd. To už jsou dnes ale pouze zajímavosti pro hudební magory jako jsem já.

Co tedy říct ke koncertu Slepého střeva? Byl to autentický zážitek a jsem rád, že jsem si ho prožil. Ale asi preferuju hudebníky, kteří umí hrát na své nástroje, a zpěváky, kteří umí zpívat. Tož tak.

Vojtěch Landa

Dýmem: Rok s prezidentem Pavlem

Uplynul právě rok ode dne inaugurace prezidenta České republiky Petra Pavla, což je příležitost k tomu, abychom jej mohli objektivně zhodnotit. Tedy nejen jeho osobně, ale i jeho práci pro naši zemi. Jako snad úplně první bych chtěl říci, že po dvaceti letech, které následovaly po konci prezidentského mandátu Václava Havla, kdy se onoho vakua zmocnily osoby z afilace KGB, tedy lidé z Prognostického ústavu při ÚV KSČ, aby jeho odkaz zcela vyprázdnily a naplnily jej rehabilitací naší zločinecké historie, veřejnou adorací mafianského pojetí kapitalismu, oslavou nacionalismu a jiných zločineckých ideologií, je osoba pana prezidenta Pavla jako doušek čerstvého vzduchu, kterého jsme se mohli konečně nadechnout. Tedy vidět po dvou zapšklých kágébáckých dědcích na nejvyšším postu naší země někoho úplně normálního se jeví jako zjevení. Zjevení normality, slušnosti, pokory a odpovědnosti k naší zemi a služby jejím občanům. Prezident republiky nemá moc, ale má obrovský vliv, což je snad ještě víc než moc samotná. Neboť svého vlivu na společnost může užívat jak k jejímu rozkvětu, tak i k její demoralizaci. Rok druhého normálního prezidenta naší země po Václavu Havlovi bez toho, aniž by poklonkoval Rusku nebo Číně by úplně bohatě stačil sám o sobě, ale prezident Pavel se ukázal být i jako zcela zásadovým, pokud o ruskou válečnou agresi na Ukrajině jde a Ukrajině

a jejímu lidu prokázal mnohé služby, včetně realizace nákupu tolik potřebné munice pro ukrajinské obránce. A pokud by snad někdo namítal, proč se v pomoci Ukrajině vůbec angažuje a svoji energii a čas nevěnuje jen naší zemi, odpovím mu, že právě tímto naší zemi a její bezpečnosti a míru slouží nejvíce. Protože hned po Ukrajině jsme v zaměřovači ruských zbraní my, Česká republika. Ano, stačil rok jeho práce pro ČR, aby jeho dva předchůdci zcela upadli do zapomnění a aby bylo evidentní, že po nich kromě ohavností nezůstalo vůbec nic. A na ohavnosti každý člověk chce zapomenout co nejrychleji. Protože každý normální a slušný člověk se dívá dopředu a chce pro sebe a všechny ostatní jen to nejlepší. A jsem si jist, že v tomto má většinový občan ČR s panem prezidentem priority nastaveny stejně. S jeho rozhledem, zkušenostmi a kontakty na nejvyšší mezinárodní úrovni se nemusíme bát, že by snad loď jménem Česká republika ztratila směr a zamířila k ruskému majáku a roztránila se o útesy na tomto nehostinném pobřeží. Doufám jen, že navzdory svým dosavadním prohlášením bude kandidovat i ve volbách prezidentských příštích.

Miroslav Václavěk

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

Sépiovou kostí: Libor Poznámka Pospíšil

Narozen roku 1964 v Dačicích, 45 let již žije v Brně. Frontman kapely Putrescin, zhudebnující například texty Milana Ohniska či Paula Homéra Ambrože, dříve frontman kapely Já jsem poznal... Štampast brněnské hospody U Hluché zmije na ulici Veveří. Svě básně publikoval v almanachu Um pakučtury, Nedělní chvilce poezie, Almanachu Vítrohc, revue DNO a Tuaru. Básně pocházejí z jediné autorovy sbírky Nějakým způsobem, jež vyšla v lednu 2024 u vydavatelství Ears&Wind Records.

ZÁVĚR DRUHÉHO POLOČASU

tak jak ke konci se chýlí
života druhá půle
moje já blíží se
limitně nule

KRISTÝNA

řekla
ať mě to ani nenapadne
přesto napadlo mne to
nenápadně

ŽÍT BRNO

V noci po zkoušce
sami sobě pro smích
zhulený já
a poblitý Dornych

BRKO

v hospodě Hluchá zmije
seděl Brko z Tábora
Brko má obrovsky dred
Brko má jeden obrovský dred
ze všech svých hustých vlasů
má dred jaký nemá nikdo
anebo málokdo
Brko má vousy a z vousů dredy
dva dredy
a jeden dred mu ještě ukousl pes
Brko seděl a pil pivo
Brko seděl a pil již 9. pivo
předtím seděl Brko U Vidličky
a tam vypil 4 piva
Brko zalovil rukou
v obrovské ušmudlané
žluté a děravé
nákupní tašce s nápisem BILLA
Brko položil na stůl krabičku
Brko položil na stůl krásnou
starou malou plechovou
a barevnou retro krabičku
bylo na ní napsáno:
Souprava na opravu duší
Brko otevřel Soupravu na opravu duší
souprava obsahovala:
2 gramy sušené marihuany
5 gramů sušených lysohlávek
3 plata s pilulkami Kodeinu (methylmorfin)

ZDÁRNÝ KONEC

hospoda praská ve švech
šli jsme se psem lesem
udivilo nás přibité prkno na stromě
s nápisem Pozor! Hrozí smrt!
představoval jsem si smrt
jak na mě hrozí prstem
celou dlaní, sec mazec!
Rygoš vrtěl ocasem
vychcal se hnedle pod varování
na ten strom
jo, je to pravda
smrt hrozí
my se snažíme
zachránit život
oddálit smrt
v čekárně u doktora
při oddalování
v rádiu Hana Zagorová
prý se po nemoci cítí lépe
a vše snad již spěje
ke zdárnému konci
ona to tak nemyslela
ale líp bych to neřekl

PAPRIKA

to snad není pravda, drmolila
já su zhulená jak paprika
nejsi, chlácholil jsem ji
to se ti jen zdá
a víš, proč se ti to zdá?
protože jsi zhulená jak paprika

ASPOŇ JSEM TO ZKUSIL

I.R. odjel ze Židenic do Izraele
u Primátu na břehu Galilejského jezera
uvelebil se mezi apoštoly
na kámen ve tvaru srdce
pod cedulí Holly Land

objevil se kněz a řekl důrazně:
ten kámen je svaté místo!
vyhnal I.R. na neutrální území
kde se však turista ohradil:
a tady už není svaté místo?
vždyť celá tato země je svatá
celá planeta je svatá
celý vesmír je svatý
a Bůh je všude!
chlap mlčky zmizel

o 3303,8 km dál severozápadním směrem
v hospodě U Tekutého chleba
jezuita L.T. řekl:
Bůh je všude
musíš ho hledat všude
pro jistotu jsem se zeptal jestli i v chlastu
jo, i v chlastu, potvrdil, má na to školu
a když najdeš, budeš svědkem zázraků
Objednali jsme další piva
hledali ho a nějakou dobu o tom mluvili
když jsem dorazil v noci domů
při otevření sardinek
vylítla mně konzerva náhle z ruky
rybičky rozházené v půlkruhu kolem mne
budily dojem že jimi zrovna sytím zástupy
toužil jsem je ale sežrat sám
seděl jsem pak na zemi a jednotlivé rybky
uložené holou rukou v tratolišti rajčatové omáčky
cpal si do huby
na podlaze zůstávaly tomatově krvavé šmouhy
rozsvítilo se a
P. zaskočena neobyčejným nočním výjevem
pronesla rázně:
Libore, tak toto už je ale hodně nstandardní!
Jak nstandardní? podivil jsem se
když najdeš, jsi svědkem zázraků!
mlčky zmizela
ráno jsem se probudil
s ksichtem zapatlaným
rajčatovou omáčkou
a bolela mě hlava
vono všude je něco...

Akce 2024:

KONCERT PRO DENISE PAPINA
Brno–Tuřany, U Konvice, 18. 5.
NADÍVANÝ SKŘIVÁNEK, DIE RETARDOVANÝ
KOKSOPLYN

PONAVAFEST

Park Lužánky, Brno 24.–26. 5.
PLASTIC PEOPLE, NAČEVA – KOVAL – VTÍPIL,
PRIMITIVES GROUP, JANA VĚBROVÁ & BAND,
KABARET DR. CALIGARIHO, FRU FRU, SAJMON
& GARFUNKERS, NOVÍ KUMPÁNI, NOISE FLOW,
MARIE PUTTNEROVÁ, TONGU, TIKKUN, BLUE
UANDI, MACA CONU (NORSKO) a další...

KŘEPICKÝ BIGBÍT, 40. ROČNÍK

Křepice, stodola u Blanky a Dráčka, 8. 6.
POSTIŽENÁ OBLAST, ENTERKEY, PPD, SIBÉRIJA,
ČOČKA, RADIM BABÁK, MIRA KUBÍN

KRÁKOR

Areál Nad Šešlí, Ostopovice, 14.–16. 6.
LEEB0ORN, PLUM DUMPLINGS, BALET

ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU, IDIOT CRUSOE,
CHÓR VÁŽSKÝCH MUZIKANTOV, KABARET DR.
CALIGARIHO, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN
DNO – KŘEST, OKAMŽIK, MONS PUBIS,
ČOČKA, FISH FLESH FIELD AAND HENRY
DOLLAR, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, YLO
AFRICKÝ SLON, JÁTRA REVIVAL, NEDĚLNÍ LIDÉ
VVEETAA

NAPŘÍČ – KONEC LÉTA U SKALÁKA

Meziříčko u Želetavy, 30.–31. 8. 2024

podrobný program www.spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Němci zvraceli a Britové se křížovali. Bylo to jako plavba do apokalypsy popsal Rey Koranteng počátek dovolenkového dramatu. Lucii Borhyové roli princezny ze mlejna vyfoukla Andrea Cerná. ●●● Zato kolona traktorů projela centrem Brna a Praha nebyla nikdy tak průjezdná, mezitím se obyvatel amerického Oregonu nakazil dýmějovým morem, Schillerová rozumí čistému zoufalství zemědělců. ●●● Brazílka uřízla manželovi penis a spláchlá jej do záchodu. Vše nafotila, šla se udat a Spartu píská bývalý vězeňský bachař, což nebrání ochráncům zvířat k výzvam k ukončení výroby kolotočů. ●●● 40 let starý britský fúzní reaktor vytvořil při svém posledním spuštění před definitivním odstavením nový světový rekord ve výrobě čisté energie. Čistota je stav, pri ktorom je niečo čisté, neuspínené, očistené, umyté, bez škvrn, bez prachu, bez nenáležitých alebo nepravých prvkov, stránok ap., napr. bez špiny. ●●● Čínské lodě podle Filipinců vypouštějí kyanid do Jihočínského moře, Stanfordský profesor Garry Nolan měl možnost analyzovat materiály, které údajně pocházely z havarovaných UFO. ●●● Neuznávají republiku, mají vlastní SPZ i doklady. Jde o členy hnutí Novija Gána Sepata. Jeho vůdce Milan Berger aka Auroran Dift Lavus je vtělená bytost z vesmíru a Jiří Ovcáček se tajně oženil, znečištění ovzduší může být totiž významnou příčinou demence. ●●● Prasknutí penisu hrozí o Vánocích víc než v jinou část roku, brněnští vědci však chtějí chránit ptáky projektem Zachování bezpečných migračních koridorů... ●●● Japonci otestují satelit ze dřeva a školáci v Německém Wiesbadenu jásali u filmu o holocaustu nad počtem mrtvých Židů, Khloe Kardashian má rakovinu a podezřelý z trojnásobné vraždy na Berounsku měl žít týden v bytě s těly. ●●● Ženy jsou po osmi týdnech na veganské stravě výrazně vzrušivější při sledování porna. 40 procent jejich jídelníčku tvoří naše ryby. Tresky a další druhy ryb. Jejich oblíbené fish and chips. Ale teď si ho budeme dělat my, a to díky našemu prezidentovi, rozhohnil se Volodin poté, co Putin vrátil Rusům ryby, které bezohlední Britové jedli 68 let. Tu brokovnici si do úst vložila pornoherečka Kagney Linn Karterová a spáchala sebevraždu, policie prosí o pomoc při pátrání po Marii. Sex odmítá, jen mi ho cpe do pusy! (Renáta, 32 let). ●●● V Bělorusku jsou nejčestnější volby na světě, prohlásil Lukašenko, nutno podotknout, že Alzheimerova choroba a další typy demence byly v dobách Aristotela, Galena a Plinia Staršího extrémně vzácné. ●●● Vědci ze Stanfordovy univerzity zjistili, že mozky mužů a žen fungují odlišně, Megan Fox ukázala prsa. ●●● Více než 70 procent civilní infrastruktury Gazy bylo poškozeno nebo zničeno, včetně 22 míst na seznamu UNESCO, jedna polévková lžice nalačno spálí 9 kg břišního tuku za týden. ●●● V Brně vznikla gynekologická ambulance pro transgender lidi, brněnský krajský soud propustil z vězení Jaroslava Dobeše alias guru Járu a jeho spolupracovnici Barboru Pláškovou, Lucie prohmatala přes 400 vagin. Mapováním pomáhá ženám dosáhnout orgasmu. ●●● Agáta Hanychová nikdy Mirku Dopitovi nekoupila pravou svíčkou, protože šetří, teď mu i frnkla. ●●● Letošní leden byl nejteplejší v historii, lidé s depresemi totiž mívají vyšší tělesnou teplotu, hurikány jsou rovněž stále silnější. Zlověstné ticho kolem princezny Kate narušila až astroložka ●●● ChatGPT si na vás povede složku a první pacient s čipem Neuralink implantovaným do mozku úspěšně ovládá myšlenkami kurzor myši, Česká královna vibrátoru Anna Marešová chce také uspět ve světě, nicméně lubrikant rozhodně nenahrazujte šamponem nebo sprchovým gelem! ●●● Ješitný Masaryk nám z kasy ubíral na Slováký a Pávek zas na Ukrajince. Oba si ale hrají na tatíčky demokracie. Ráda si počkám na portrét Havla, to bude asi do podoby Dalajláma. Komentuje Bella portréty malířky Evy Bernadetty. ●●● Zdražilo světlé lahvové pivo, tak z rozhledny Doubravka v Kyjích skočil dvacetiletý mladík, pád přežil, ale Tomáš v Hořovicích vyvraždil rodinu, na pohled příkladný otec zabil přítelkyni a dvě děti. ●●● Všichni mí předchozí partneři měli penisy rovné, ale tenhle se mi zdá krivý. Je to normální? (Markéta, 30 let) ●●● Tyler Loudon z texaského Houstonu díky odposlouchávání manželky vydělal na akciích balík, toho času v panamském pralesi byly objeveny zombie rostliny. ●●● Zavřeli legendární a nedostižné Pochcané židle v Brně. Poslední cíp tzv. brněnského trojúhelníku. Restaurace byla zhudebněna i kapelou Tiché lodi ve skladbě *Berlín boří* a vzniklo v ní několik videí spjatých s Ears&Wind Records. Žal, smutek a nachmelené slzy, dokonce i Svalnaté tělo Leoše Mareše zastínilo jeho manželku v bikinách. ●●● Podle průzkumu Hospodářské komory ČR každý stý Čech snídá pivo, ač pěstování chmele v ČR ohrožují klimatické změny. Řešením by mohly být nové odrůdy s vyšší hořkostí. ●●● Američtí vědci zjistili, že když si ráno vylejete horkou kávu do klína, tak vás probere daleko rychleji, než když ji vypijete. ●●● V Německu byly zavedeny pokuty za urážky vůči policistům: vypláznutý jazyk stojí 150 eur, střídavý pohyb dlaní před obličejem vpravo a vlevo na znamení, že adresát se zbláznil, vyjde na 1000 eur, vztyčený prostředníček vyjde až na 4000 eur, kvůli urážce, že „ti sluníčko připálilo mozek“, může být řidič chudší o 600 eur a věta „ty hnusná svině“ stojí 2500 eur. ●●● Ve Švýcarsku chtějí legalizovat kokain, ač je marihuana nadále v ilegality, zato Německo se 1. dubna stane devátou zemí na světě, kde je rekreace užívání marihuany legální, a v ČR se po více než čtyřech letech za mřížemi s dostal na svobodu koponý aktivista a léčitel Dušan Dvořák. ●●● Rusko zakázalo hnutí LGBT. Nejvyšší soud jej označil za extremistické. Vatikán kontroval, že žehnutí homosexuálním párům a párům žijícím mimo manželství smí trvat jen pár vteřin, nesmí se uskutečnit před oltářem a nemá mít formu obřadu. ●●● V Praze vzniká první banka stolice v Česku. Fekální dárci však musejí splnit náročné podmínky. ●●● Ve 72 letech zemřel významný básník, muzikant a výtvarník undergroundu, zakladatel a vůdčí postava kapely DG 307, Pavel Zajíček.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Míky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Michal Šanda, Květuzor Skvírkó, Viktor Hait, Libor Poznámka Pospíšil, Miroslav Václavek, Eva Macholánová, Zdeněk Vykydal